

Arrest

nr. 93 322 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANSTEENHUYSE loco advocaat F. LANDUYT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 10 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujrat. Tussen 2004 en 2007 was u werkzaam als journalist bij de krant "daily alkhair times". Vanaf 2007 tot uw vertrek uit Pakistan werkte u, eveneens als journalist, voor de wekelijkse krant Soat. Uw vader was hiervan de eigenaar en de hoofdredacteur. Wanneer u krantenartikelen schreef gaf u daarbij ook steeds uw eigen visie weer. U schreef onder andere over de schending van de mensenrechten, religieuze extremisten en terroristische aanslagen. In 2010 ontving u één of twee keer een dreigetelefoon van een onbekende omwille van uw persoonlijke mening die in deze artikelen zat vervat. U kreeg het bevel te stoppen met het verkondigen van uw mening, zo niet zou dit ernstige gevolgen hebben. In 2011, toen u over de zaak Asia Bibi en de moord op minister van minderheden Salman Taseer schreef, werd u opnieuw bedreigd. Naast de telefonische bedreigingen ontving u één of twee keer een dreigbrief. Steeds opnieuw werd u bevolen te stoppen met schrijven. U stapte naar de politie om klacht neer te leggen tegen deze bedreigingen maar u werd niet geholpen. Ze wilden eerst bewijzen zien alvorens ze een First Information Report (FIR) wilden registreren. Op 25 augustus 2011 probeerde een auto u op straat met uw motorfiets te stoppen. U vreesde dat ze u wilden aanvallen of vermoorden en vluchtte weg. Sindsdien kwam u nog amper buiten. Op 7 oktober 2011 reisde u samen met een smokkelaar van Pakistan naar Parijs. Daar verbleef u drie dagen. Vervolgens werd u door de smokkelaar met een auto naar Brussel gebracht. Op 12 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, uw perskaart, een gelegaliseerde kopie van een FIR (First Information Report) tegen u, uw vader en uw broer, een aanvraag voor domicilie, een enveloppe en brief gericht aan uw vader, een gecertificeerde kopie van uw schoolrapport, kopie's van certificaten van opleidingen, een certificaat van Society For Human Rights And Prisoner's Aid, een certificaat van District Sports Committee Gujrat, foto's, een lijst van vermoorde journalisten in Pakistan, een uitnodiging gericht aan uw vader, krantenartikels, een artikel over uw vader in een magazine en een kopie van de toestemming tot publicatie voor de krant van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen ontegensprekelijk bewijs van uw identiteit wist voor te leggen. U legde enkel een kopie van een geboorteakte zonder foto voor. Uw perskaart vormt geen formeel bewijs van uw identiteit. Daar u uw identiteit niet kunt aantonen, kunt u ook niet aannemelijk maken dat de andere door u voorgelegde documenten over u handelen.

U verklaarde dat u vreest voor vervolging door onbekenden omdat u als journalist krantenartikelen schreef en daarbij uw eigen mening weergaf. Ten gevolge hiervan ontving u in 2010 één of twee anonieme dreigetelefoons. U verklaarde dat u het op dat moment niet serieus nam. U dacht dat het misschien een vriend was die een grap wilde uithalen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Later, in 2011, kreeg u alsmaar vaker dreigetelefoons en ontving u ook één of twee dreigbrieven. Hoewel u een heleboel documenten neerlegt ter staving van uw asielrelaas, ontbreken deze dreigbrieven vreemd genoeg. U verklaarde dat u naar de politie stapte om klacht neer te leggen maar de politie weigerde u te helpen. Ze zouden u eerst om bewijzen hebben gevraagd alvorens ze de klacht wilden noteren. Het is niet geloofwaardig dat de politie zou weigeren een FIR te registreren omdat er geen bewijzen zijn. Een FIR is immers louter een verklaring die pas daarna zal worden onderzocht. Er zijn absoluut geen bewijsstukken nodig om een klacht neer te leggen. Bovendien zou u tenminste één dreigbrief hebben ontvangen, hetgeen een bewijsstuk is. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaring bescherming te hebben gezocht bij de Pakistaanse autoriteiten, waardoor eveneens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen op de helling komt te staan. Op 25 augustus 2011 probeerde een auto u op straat op uw motorfiets tegen te houden. Uit vrees te worden aangevallen of te worden vermoord vluchtte u weg. Ook hiervan legt u geen enkel bewijs neer. Van een journalist die beweert vervolgd te worden omwille van zijn schrijven, kan immers verwacht worden dat andere

journalisten er artikels over zouden schrijven. Ook in de door u voorgelegde kranten wordt er nergens naar uw persoonlijke problemen verwezen. Als uw vader daadwerkelijk de eigenaar van een krant zou zijn, kan verwacht worden dat één van zijn journalisten een artikel zou schrijven over de zoon van de eigenaar en diens problemen. Al uw verklaringen omtrent uw beweerdde problemen in Pakistan zijn blote beweringen van uwentwege die u op geen enkele manier met bewijzen ondersteunt. De geloofwaardigheid ervan wordt hierdoor ondermijnd.

In de CGVS vragenlijst die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u een artikel schreef over de moord op Salman Taseer. Nadien werd de situatie erger en kreeg u steeds meer bedreigingen. Vreemd genoeg herinnerde u zich niet meer de precieze datum waarop u dat artikel schreef. U schatte dat het zo'n zes maanden geleden moest zijn (zie CGVS vragenlijst punt 5). Aangezien deze vragenlijst werd ingevuld op 12 oktober 2011 situeert u dit artikel omstreeks 12 april 2011. Salman Taseer werd echter al vermoord op 4 januari 2011, meer dan drie maanden daarvoor. Het is niet geloofwaardig dat u als journalist zich niet meer precies herinnert wanneer uw problemen, na het schrijven van een bepaald artikel, zijn verergerd. Eveneens is het bevreemdend dat u pas drie maanden na het incident hierover een artikel zou geschreven hebben.

Voorts kan er worden getwijfeld aan de ernst van uw voorhouden profiel als journalist. U verklaarde dat de krant van uw vader, weekly soat, een oplage heeft van 50.000 à 60.000 exemplaren. Ze zou verdeeld worden in de districten Gujrat, Gujranwala en Mandi (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Merkwaardig genoeg is er op internet helemaal niets terug te vinden over het bestaan van dit weekblad. Niet alleen kan er hierdoor getwijfeld worden aan uw verklaring als journalist voor deze krant te hebben gewerkt, evenzeer wordt het hierdoor bevreemdend dat men u, als journalist van een relatief onbekende regionale krant, zou bedreigen.

Uw professionaliteit als journalist wordt door volgende vaststellingen nog verder ondermijnd. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd of u een opleiding als journalist hebt gevolgd, antwoordde u ontwijkend. U stelde dat uw vader al sinds lang journalist is en zijn eigen krant heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Ook in de CGVS vragenlijst vermeldde u bij uw opleiding nergens journalistiek. Integendeel, u verklaarde toen een medische studierichting te hebben gevolgd (zie CGVS vragenlijst punt 10). Voorts werd u gevraagd naar de manier waarop research werd gedaan, waarop de medewerkers van de krant zich baseren om artikels te schrijven. Uw verklaringen hier houden absoluut geen steek. Volgens u zouden er journalisten zijn die voor verschillende kranten zouden werken. Zij zouden artikelen geven aan de krant en op basis daarvan zou de krant worden gepubliceerd (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dergelijke beweringen ondermijnen nog verder de professionaliteit van de krant waarvoor u werkte.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via een internationale vlucht naar Europa gereisd te zijn. U beweerde met een vals paspoort gereisd te hebben, maar u kende geen enkel inhoudelijk gegeven van dit paspoort. U wist niet welke naam of geboortedatum er in het paspoort stond vermeld, evenmin kon u iets vertellen over een eventueel visum (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u een internationale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw geboorteakte en de aanvraag voor domicilie zijn een begin van bewijs van uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Wat betreft de gecertificeerde kopie van een FIR tegen u, uw vader en uw broer weet u niet of deze iets met uw

problemen ten gevolge van de krantenartikelen te maken hebben. U weet niet waarom die FIR werd opgesteld, er is immers nooit een conflict geweest met de persoon die deze klacht indiende. Bovendien wordt uw broer er in vermeld, hoewel die geen journalist is (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat deze FIR iets te maken heeft met uw problemen als journalist. Toch beweert u dat deze FIR, hoewel de inhoud u onbekend is, een groot probleem vormt voor uw familie. U beweert dat deze FIR in 2009 werd ingediend, maar uit de FIR zelf blijkt dat ze van 23/08/2007 is (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U wist dan ook op geen enkele manier uw vrees voor deze FIR te staven. Uw perskaart toont op geen enkele wijze aan dat u Pakistan diende te ontvluchten uit vrees voor vervolging. Bovendien, zoals reeds eerder vermeld, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw professionaliteit en de bekendheid van de wekelijkse krant waarvoor u werkte. De gecertificeerde kopie van uw schoolrapport, de fotokopieën van certificaten van opleidingen, het certificaat van Society For Human Rights And Prisoner's Aid, het certificaat van District Sports Committee Gujrat, de foto's en de krantenartikelen kunnen op geen enkele wijze aantonen dat u problemen kende. De enveloppe en brief gericht aan uw vader, de uitnodiging gericht aan uw vader, het artikel over uw vader in een magazine en de kopie van de toestemming tot publicatie voor de krant van uw vader hebben geen betrekking op uw persoon, evenmin als de lijst van vermoorde journalisten in Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker beroept zich op de volgende middelen: de "*Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953. alsook het beginsel van behoorlijk bestuur*".

3.1. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet naar een bepaling of een beginsel te verwijzen doch moet ook worden uiteengezet op welke wijze die bepaling of dat beginsel zou zijn geschonden. Het volstaat dan ook niet zonder enige toelichting te wijzen op "het" beginsel van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2. Waar verzoeker tevens wijst op de motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerdde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker was in Pakistan actief als journalist voor de krant "Soat", waarvan zijn vader de eigenaar en hoofdredacteur was. Hij schreef artikelen over allerlei onderwerpen, zoals mensenrechten, religieus extremisme en terroristische aanslagen, en liet hierbij niet na om zijn persoonlijke visie te uiten. Hierdoor ontving hij dreigbrieven en dreigtelefoons, en toen hij onderweg was met zijn motorfiets probeerde een auto om hem tegen te houden.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgesomde documenten neerlegde (kopie van zijn geboorteakte, een perskaart, een gelegaliseerde kopie van een FIR, een aanvraag voor domicilie, een enveloppe en brief gericht aan zijn vader, een gecertificeerde kopie van zijn schoolrapport, kopieën van certificaten van opleidingen, een certificaat van Society For Human Rights And Prisoner's Aid, een certificaat van District Sports Committee Gujrat, foto's, een lijst van vermoorde journalisten in Pakistan, een uitnodiging gericht aan zijn vader, krantenartikels, een artikel over zijn vader in een magazine en een kopie van de toestemming tot publicatie voor de krant van zijn vader) maar nalaat zijn identiteit te bewijzen aan de hand van authentieke documenten met foto. Dit klemmt temeer nu zijn voorgehouden reisweg evenmin kan overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij naar België reisde met een vals paspoort doch kent de identiteitsgegevens niet die in dit paspoort vermeld worden en kon evenmin het visum toelichten. Verzoeker *"weet enkel dat het een rood paspoort was"* omdat hij *"kreeg geen tijd om het paspoort open te doen"* omdat de smokkelaar *"nam het altijd terug af"* (gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker gaat echter voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

4.3. Aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoonde, kan evenmin komen vast te staan of de overige neergelegde documenten hem toebehoren. Bovendien oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de neergelegde bewijsstukken niet van die aard zijn dat zij verzoekers voorgehouden asielmotieven kunnen staven. De neergelegde FIR zou zijn ingediend door een advocaat maar *"Wie achter de advocaat zit is niet bekend"*, en tegen verzoeker, zijn vader en zijn broer, die ervan beschuldigd worden dat ze *"zouden illegale wapens hebben en hem willen vermoorden"* (gehoorverslag CGVS, p.4), doch de zaak werd altijd uitgesteld en verzoeker erkent zelf niet te weten of deze zaak enig verband heeft met zijn krantenartikels. De overige documenten kunnen verzoekers voorgehouden problemen niet bewijzen te meer nu hij geen documenten neerlegt waaruit kan blijken dat hij een belangrijke, kritische journalist was, noch dat hij hierdoor werd gevisieerd en bedreigd, noch dat hij tevergeefs naar de politie stapte die weigerde om hem te helpen.

4.4. Verzoeker voert aan dat *"Al zijn verklaringen omtrent zijn beweerde problemen in Pakistan zijn geen blote beweringen en kunnen perfect geverifieerd worden door contactname met zijn vader of de redactie van de krant."* Verzoeker verwijt het CGVS ook dat het heeft *"geen moeite gedaan om dit lokaal te verifiëren via de gegevens die mijn verzoeker gaf, maar heeft men louter gegoogled"* en zegt men op internet helemaal niets terug te vinden over het bestaan van dit weekblad. Verzoeker argumenteert verder dat hij *"verklaarde dat hij naar de politie stapte om klacht neer te leggen maar de politie weigerde hem te helpen. Ze zouden hem eerst om bewijzen hebben gevraagd alvorens ze de klacht wilden noteren. Het is geloofwaardig dat de politie zou weigeren een FIR te registreren omdat er geen bewijzen zijn. Een FIR is immers niet louter een verklaring die pas daarna zal worden onderzocht. De politie mag weigeren een klacht te aanvaarden, wanneer deze niet redelijk lijkt. Er zijn dus bewijsstukken of begin van bewijs nodig om een klacht neer te leggen. Er kan dus geloof gehecht worden aan zijn verklaring bescherming te hebben gezocht bij de Pakistaanse autoriteiten."*

4.5. De Raad wijst verzoeker erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn

(RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.6. Wat de FIR betreft gaat verzoeker eraan voorbij dat een FIR slechts een registratie van een klacht is en niet automatisch tot verdere juridische vervolging leidt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de politie zou weigeren een klacht te registreren omdat geen bewijzen worden aangebracht. Dat een bedreigd journalist zijn klacht niet kan laten registreren of andere middelen heeft om ruchtbaarheid te geven aan eventuele bedreigingen kan niet overtuigen. Aldus voert verzoeker slechts blote beweringen aan.

4.7. Verzoekers asielrelaas wordt evenmin onderbouwd door geloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers voorgehouden profiel van gekwalificeerde journalist die geïnteresseerd is in mensenrechten, extremisme en terrorisme en ondanks de bedreigingen van de buitenwereld volhardt in het uiten van zijn menig, moeilijk te rijmen valt met zijn studies in de medische sector. Voorts komen verzoekers verklaringen inzake zijn activiteiten als journalist en de hieruit voortvloeiende problemen en bedreigingen vaag en niet doorleefd voor, nu verzoeker niet verder kwam dan algemeenheden zoals *“Er was veel terrorisme in Pakistan, bomaanslagen en schending van de mensenrechten”* en *“Iedereen heeft zijn mening”* (gehoorverslag CGVS, p.8-11), zonder hierbij in te gaan op specifieke, concrete artikels en gebeurtenissen. Gelet op de ernst van de feiten, die van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift argumenteert dat *“Het is geloofwaardig dat hij als journalist zich niet meer precies herinnert wanneer zijn problemen, na het schrijven van een bepaald artikel, zijn verergerd”*. Verzoeker kon evenmin overtuigend toelichten hoe er gewerkt wordt op de redactie van zijn krant en aangezien de commissaris-generaal voorts geen informatie over deze krant kon vinden op het internet, terwijl een krant een publiek document bij uitstek is, kan minstens het bestaan ervan worden betwijfeld. Verzoeker toont dan ook niet aan journalist te zijn, laat staan een uitzonderlijk kritisch journalist. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij omwille van zijn activiteiten als kritisch, professioneel journalist werd gevisieerd, laat staan dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Pakistaanse politie en nood zou hebben aan internationale bescherming.

4.8. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift ten slotte tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielmotieven. Verzoeker onderneemt echter geen ernstige poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen, en betwist deze zelfs niet waar hij deze integraal overneemt. De Raad dient dan ook vast te stellen, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht dat blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat er in Pakistan in de grensregio met Afghanistan thans een gewapend conflict plaatsvindt, doch dat dit niet het geval is in gans Pakistan. Verzoekers opmerking in het verzoekschrift *“dat dit conflict zijn terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan”* doet hieraan geen afbreuk.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK